

Danielin kirja - Numero seitsemänkymmentäneljä

Profetiallisen arvoituksen avaaminen: Hesekielin kauhistukset, viimeisten päivien seurakunta ja pedon merkki

Jeff Pippenger
2024-02-07

Hesekielin kahdeksannen luvun neljä kauhistusta johtavat siihen, että Jumalan viimeisten päivien Laodikean seurakunnan johto kumartuu auringon eteen ja saa siten pedon merkin. Seuraava luku, joka on samaa näkyä, kuvaa niitä Jumalan viimeisten päivien seurakunnassa, jotka saavat Jumalan sinetin. Sister White ilmoittaa meille, että Hesekielin yhdeksannen luvun sinetöiminen on sama kuin Ilmestyskirjan seitsemännessä luvussa esitetty sinetöiminen. Jumala tuomitsee kansakunnan sen kolmannessa ja neljännessä sukupolvessa, ja Hesekielin neljä kauhistusta osoittavat ne neljä kapinan sukupolvea, jotka alkoivat vuonna 1863, jolloin Laodikean adventismi otti käyttöön Habakukin kahden taulun väärennöksen; nuo taulut oli annettu Jumalan ja Hänen kansansa välisen liittosuhteen vertauskuvaksi, aivan kuten kymmenen käskyn kaksi taulua oli annettu muinaisen Israelin alussa.

Aaronin kultainen vasikka oli väärennöskuva, kapinan vertauskuva, joka tuli ilmi juuri silloin, kun Jumala valmisti kahta taulua, jotka edustavat aitoa kiivauden kuvaa. Aaronin kultainen vasikka oli esikuva väärennetyistä vuoden 1863 kaaviosta, josta oli poistettu 3. Mooseksen kirjan kahdenkymmenennen kuudennen luvun ”seitsemän aikaa” sanomasta yhdessä muiden aikaprofetioiden kanssa. Näin laodikealainen adventismi pystytti kiivauden kuvan aivan historiansa alussa, niin kuin Aaron oli tehnyt muinaisen Israelin varhaishistoriassa ja niin kuin Jerobeam oli tehnyt Efraimin pohjoisen valtakunnan varhaishistoriassa.

3. Mooseksen kirjan kahdeskymmeneskuudes luku, sen ”seitsemän aikaa”, oli ensimmäinen aikaprofetia, jonka Miller johdatettiin ymmärtämään, ja se oli ensimmäinen profeetallisen ajan jalokivi, joka pantiin syrjään vuoden 1863 kapinassa. Vuosi 1863 merkitsi Millerin unen jalokivien peittämisen alkua sekä väärennetyjen jalokivien ja kolikoiden käyttöönottoa. ”Seitsemän aikaa” oli se kulmakivi, jonka rakentajat hylkäsivät. Vuonna 1863 juuri ne, jotka olivat olleet milleriläisen temppelin rakentajia, panivat syrjään ”seitsemän ajan” kulmakiven, mutta viimeisinä päivinä tuo kivi on nyt tullut kulman pääksi. Tuo kivi edusti iankaikkista Kalliota, ja sitä edusti myös se päivä, jonka Herra oli tehnyt, sillä se oli maan sapatinlevon vertauskuva. Vuonna 1844 milleriläinen adventismi nuhteli Jerobeamin väärää jumalanpalvelusjärjestelmää ja erosi ”pilkkääjien seurakunnasta”, joka oli ”iloissut” ensimmäisestä pettymyksestä.

Rakentajia kehoitettiin olemaan palaamatta ”pilkkääjien seurakuntaan”, samoin kuin Juudan profeettaa oli kehoitettu palaamaan Jerusalemiin toista tietä kuin sitä, joka oli johtanut hänet vuoteen 1844. Tie, joka oli johtanut hänet vuoteen 1844, oli se tie, josta hän oli tullut ulos, nimittäin protestantismi, ja tuossa historiassa protestantismista oli tullut luopunut protestantismi.

Rakentajia käskettiin olemaan koskaan palaamatta ”pilkkajien seurakuntaan”, ja heitä kehoitettiin olemaan syömättä heidän ruokaansa eikä juomatta heidän vettä. Rakentajat olivat syöneet pienen kirjan, joka oli enkelin kädessä vuonna 1840, ja tuo ruoka oli makeaa heidän suussaan.

Profetian syöminen ja juominen edustavat Raamatun tutkimisessa käytettyä menetelmää. Milleriläisille annettiin erityinen tapa tutkia Jumalan sanaa, ja nämä säännöt tuottivat kokonaan toisenlaisen raamatullisen sanoman kuin sen, jonka luopio protestantismin ja katolisuuden teologit tuottivat turmeltuneella menetelmällään. Rakentajien, jotka ovat myös Juudan profeetta, ei tullut palata syömään eikä juomaan luopio protestantismin eikä katolisuuden menetelmästä. Juudan profeetta teki juuri niin ja yksilöi siten, että Laodikean adventismi tekisi juuri niin vuonna 1863; sillä vuonna 1863 he käyttivät luopio protestantismin teologisia perusteluja hylätäkseen Millerin sovelluksen ”seitsemästä ajasta” ja pystyttivät siten Aaronin ja Jerobeamin mustasukkaisuuden kuvat. Laodikean adventismin ensimmäinen sukupolvi oli silloin alkanut.

Sen jälkeen kun Juudeasta tullut profeetta oli ollut tekemisissä Jerobeamin kanssa, hän lähti matkalleen takaisin Juudeaan, mutta ei koskaan päässyt perille. Profeetta edustaa laodikealaista adventismia, joka innoituksen mukaan tuli milleriläiseen liikkeeseen vuonna 1856. Sis. White ei koskaan perääntynyt adventismin samastamisesta Laodikeaan, eikä ole mitään raamatullista todistetta siitä, että Laodikea koskaan muuttuisi. On yksilöitä, jotka jättävät oman henkilökohtaisen laodikealaisen kokemuksensa, mutta seurakuntana Laodikea on syljettävä ulos Herran suusta, sillä Laodikea merkitsee ”tuomittua kansaa”. Adventismi käyttää tätä määritelmää väittääkseen edustavansa sitä seurakuntaa, joka on olemassa taivaallisen pyhäkön tuomion aikana. Sokeudessaan he tunnustavat Laodikean merkitykseen sisältyvän tutkivan tuomion ulottuvuuden, mutta eivät kykene näkemään toimeenpanevaa tuomiota, joka on selvästi ilmaistu heidän nimessään.

Ja Laodikean seurakunnan enkelille kirjoita: Näin sanoo Aamen, se uskollinen ja totinen todistaja, Jumalan luomakunnan alku: Minä tiedän sinun tekosi, ettet ole kylmä etkä kuuma. Kunpa olisit kylmä tai kuuma! Sentähden, koska olet penseä etkä kylmä etkä kuuma, minä oksennan sinut suustani. Sillä sinä sanot: Minä olen rikas, olen rikastunut enkä mitään tarvitse; etkä tiedä, että juuri sinä olet viheliäinen ja kurja ja köyhä ja sokea ja alaston. Ilmestys 3:14–17.

Juudealainen profeetta päätyy haudatuksi sen väärän profeetan kanssa, joka petti hänet syömään hänen ruokaansa ja juomaan hänen juomaansa. He molemmat päätyvät samaan hautaan, ja Beetelin valehteleva profeetta (väärän kirkko) kutsuu häntä veljeksi, kun hän kuolee.

Mutta Beetelissä asui vanha profeetta; ja hänen poikansa tulivat ja kertoivat hänelle kaikki ne teot, jotka Jumalan mies oli sinä päivänä tehnyt Beetelissä; myös ne sanat, jotka hän oli puhunut kuninkaalle, he kertoivat isällensä. Ja heidän isänsä sanoi heille: Mitä tietä hän meni? Sillä hänen poikansa olivat nähneet, mitä tietä Juudasta tullut Jumalan mies oli mennyt. Ja hän sanoi pojillensa: Satuloikaa minulle aasi. Niin he satuloivat hänelle aasin, ja hän nousi sen selkään, meni Jumalan miehen jäljille ja löysi hänet istumasta tammen alta; ja hän sanoi hänelle: Oletko sinä se Jumalan mies, joka tuli Juudasta? Ja hän sanoi: Olen. Niin hän sanoi hänelle: Tule minun kanssani kotiin ja syö leipää. Ja hän sanoi: En voi palata sinun kanssasi

enkä mennä sinun luoksesi; en myöskään syö leipää enkä juo vettä sinun kanssasi tässä paikassa. Sillä minulle on Herran sanan kautta sanottu: Älä syö siellä leipää äläkä juo vettä, äläkä palaa samaa tietä, jota tulit. Hän sanoi hänelle: Minäkin olen profeetta niin kuin sinä; ja enkeli puhui minulle Herran sanan kautta sanoen: Tuo hänet takaisin kanssasi taloosi, että hän söisi leipää ja joisi vettä. Mutta hän valehteli hänelle. Niin hän palasi hänen kanssaan ja söi leipää hänen talossaan ja joi vettä. Ja tapahtui, heidän istuessaan pöydässä, että Herran sana tuli sille profeetalle, joka oli tuonut hänet takaisin; ja hän huusi Jumalan miehelle, joka oli tullut Juudasta, sanoen: Näin sanoo Herra: Koska olet ollut tottelematon Herran suulle etkä ole pitänyt sitä käskyä, jonka Herra, sinun Jumalasi, sinulle käski, vaan olet palannut ja syönyt leipää ja juonut vettä siinä paikassa, josta Herra sinulle sanoi: Älä syö leipää äläkä juo vettä, niin sinun ruumiisi ei tule pääsemään isiesi hautaan. 1. Kun. 13:11–22.

Toisen enkelin sanoma kesällä 1844 muodostui sen toteamisesta, että protestanttiset kirkot olivat langenneet ja tulleet katolilaisuuden tyttäriksi. Milleriläinen adventismi oli kutsunut miehiä ja naisia lähtemään noista kirkkokunnista, sillä niissä pysyminen merkitsi hengellistä ja iankaikkista kuolemaa. Beetelin valheellinen profeetta edustaa sitä uskonnollista järjestelmää, jonka Jerobeam perusti Beeteliin. Se oli järjestelmä, joka pystytti pedon kuvan, ja peto, jota jäljiteltiin, on katolilaisuuden peto. Protestantit jatkoivat samaistumistaan protestanteiksi, mutta he jatkoivat myös auringon päivän viettämistä jumalanpalveluspäivänä, mikä on katolilaisuuden auktoriteetin merkki.

Protestantit väittävät olevansa protestantteja, vaikka protestantin ainoa määritelmä on protestoida Roomaa vastaan, ja näin tehdessään heidän tunnustuksensa on kuva Rooman kirkosta, sillä se tunnustautuu kristilliseksi laitokseksi, vaikka sillä ei ole väitteensä tueksi mitään raamatullista oikeutusta. Sen väite perustuu perinnäistavan ja tottumuksen tyhjään arvovaltaan, joka on sama väärä arvovalta, jota protestantismi käyttää väittäessään olevansa protestanttista. Se on sama logiikka, joka oli sokaissut seitsemännen päivän adventistit uskomaan, että laodikealaisina he ovat yhä turvallisessa liittosuhteessa. Se on sama väärä arvovalta, johon muinainen Israel vetosi sanoessaan: ”Herran temppeli, Herran temppeli olemme me.”

Juutalainen kansa ei ottanut varoitusta varteen. He unohtivat Jumalan ja menettivät näkyvistään korkean etuoikeutensa olla Hänen edustajiaan. Ne siunaukset, jotka he olivat saaneet, eivät tuoneet siunausta maailmalle. Kaikki heidän etunsa otettiin oman kirkastuksensa välikappaleiksi. He riistivät Jumalalta sen palveluksen, jota Hän heiltä vaati, ja he riistivät lähimmäisiltään uskonnollisen ohjauksen ja pyhän esikuvan. Kuten vedenpaisumusta edeltäneen maailman asukkaat, he seurasivat pahojen sydäntensä kaikkia mielikuvituksia. Näin he saivat pyhät asiat näyttämään pilkalta sanoessaan: ”Herran temppeli, Herran temppeli, nämä ovat” (Jeremia 7:4), samalla kun he vääristelivät Jumalan luonnetta, häpäisivät Hänen nimeään ja saastuttivat Hänen pyhäkkönsä.

”Viinitarhurit, jotka oli asetettu Herran viinitarhan hoitajiksi, olivat uskottomia saamalleen luottamustehtävälle. Papit ja opettajat eivät olleet kansan uskollisia opastajia. He eivät pitäneet heidän edessään Jumalan hyvyttä ja laupeutta sekä Hänen oikeuttaan heidän rakkauteensa ja palvelukseensa. Nämä viinitarhurit tavoittelivat omaa kunniaansa. He halusivat anastaa viinitarhan hedelmät itselleen. Heidän pyrkimyksenään oli vetää huomio ja kunnioitus

itseensä.” Kristuksen vertaukset, 292.

Vuonna 1863 milleriittien liike päättyi, mutta se oli lakannut olemasta filadelfialaisten liike jo vuonna 1856. Mooseksen sanoman (”seitsemän aikaa”), jonka Elia (William Miller) esitti, hylkääminen tapahtui, ja tämä hylkääminen perustui Beetelin valheellisen profetan menetelmään. Vuosi 1863 oli vuonna 1798 alkaneiden kuudenkymmenenviiden vuoden päätepiste ja Jesajan seitsemännen luvun profetian päätepiste.

Ja tapahtui Aahaan, Jotamin pojan, Ussian pojan, Juudan kuninkaan, päivinä, että Resiin, Aramin kuningas, ja Pekah, Remaljan poika, Israelin kuningas, lähtivät Jerusalemiä vastaan sotimaan sitä vastaan, mutta eivät voineet sitä voittaa. Ja Daavidin huoneelle ilmoitettiin näin: Aram on liittoutunut Efraimin kanssa. Silloin hänen sydämensä vapisi, ja hänen kansansa sydän, niin kuin metsän puut vapisevat tuulessa. Niin Herra sanoi Jesajalle: Mene nyt kohtaamaan Aahasta, sinä ja poikasi Sear-Jaasub, ylemmän altaan vesijohdon päähän, pesijän pellon tielle; ja sano hänelle: Ole varuillasi ja pysy levollisena; älä pelkää äläkä sydäntäsi araksi anna näiden kahden savuavan kekäleenpään tähden, Resiinin ja Aramin kiivaan vihan tähden sekä Remaljan pojan tähden. Koska Aram, Efraim ja Remaljan poika ovat pitäneet pahoja neuvoja sinua vastaan sanoen: Nouskaamme Juudaa vastaan, säikyttäkäämme se ja murtautukaamme siihen omaksi eduksemme ja asettakaamme sen keskelle kuninkaaksi Taabeelin poika, niin näin sanoo Herra, Herra: Se ei pysy eikä tapahdu. Sillä Aramin pää on Damaskos, ja Damaskoksen pää on Resiin; ja kuudenkymmenen viiden vuoden kuluessa Efraim murskataan, niin ettei se enää ole kansa. Ja Efraimin pää on Samaria, ja Samarian pää on Remaljan poika. Ellette usko, ette varmasti kestä. Jesaja 7:1–9.

Jae 8. jakeen kuudenkymmenenviiden vuoden profetia osoittaa, että ”kuudenkymmenenviiden vuoden kuluessa” pohjoinen, kymmenestä heimosta koostuva valtakunta viettäisi vankeuteen. Näky kirjoitettiin muistiin vuonna 742 eKr., ja yhdeksäntoista vuotta myöhemmin, vuonna 723 eKr., Efraim hajotettiin ja assyrialaiset veivät sen vankeuteen. Vuonna 677 eKr., kuudenkymmenenviiden vuoden päätyttyä, kuningas Manasse vangittiin ja vietiin Babyloniin. Lähtökohta vuonna 742 eKr. merkitsee sisällissotaa Israelin pohjoisen valtakunnan ja eteläisten valtakuntien välillä, samoin kuin vuosi 1863 merkitsee Yhdysvaltain pohjoisen ja etelän välisen sisällissodan varsinaista keskikohtaa. Jesaja julisti profetian kirjaimellisessa ihanuuden maassa (Juudassa), ja vuoden 1863 profetia täyttyi hengellisessä ihanuuden maassa (Yhdysvalloissa).

Kuusikymmentäviisivuotisen profetian sisällä on kolme tienviittoa. Vuoden 742 eKr. sisällissotaa seuraa yhdeksäntoista vuoden kuluttua pohjoisen valtakunnan hajottaminen vuonna 723 eKr. Kuudenkymmenenviiden vuoden päätyttyä eteläinen valtakunta hajotettiin. Profetia, alkuineen ja loppuineen, kuvaa Jumalan molempia ”vihastuksia” pohjoista ja eteläistä valtakuntaa vastaan, ja näitä kahta vihastusta edeltää niiden alkukohdissa yhdeksäntoista vuotta, ja sitten niitä seuraa vielä toiset yhdeksäntoista vuotta niiden täyttymysten jälkeen.

Koko kiastinen rakenne osoittaa pohjoisen ja etelän välisen sisällissodan ajanjakson, joka merkitsee alkua ja loppua. Alun ja lopun keskellä sisällissodan kaksi vastapuolta vietiin kumpikin orjuuteen, ja niiden kuudenkymmenenviiden vuoden kuluessa, jolloin heidät kootaan pois keskinäisesti hajotetusta orjuuden tilastaan yhdeksi kansakunnaksi, he päätyvät vuoteen 1863, joka

on orjat vapauttaneen vapautusjulistuksen päivämäärä. Kirjaimellisessa Juudassa olevan sisällissodan profetia päättyy hengellisessä Juudassa olevaan sisällissotaan, sillä Jeesus havainnollistaa aina jonkin asian lopun jonkin asian alulla, sillä Hän on Alfa ja Omega.

Vuoden 1863 historia kuvattiin vuoden 742 eKr. historian kautta, jolloin profeetta Jesaja yhdessä poikansa kanssa toimitti sanoman Juudan jumalattomalle kuninkaalle (Aahas). Kohdassa vuosi 742 eKr. esitetään kuningas Aahaan todistuksen kautta; hän oli Juudan kuningas, joka oli lakkauttanut Jumalan pyhäkköpalveluksen ja käskenyt ylimmäisen pappinsa pystyttää syyrialaisen temppelin mallin aivan Jumalan maallisen pyhäkön esipihoihin.

Pahan kuningas Aahaan historiassa (jonka Jesajan profetia ajoittaa vuoteen 742 eKr.) Jerusalemin johtaja toi pakanallisuuden (katolilaisuuden) palvonnan Jumalan seurakuntaan, aivan kuten Laodikean adventismi palasi luopioprotestantismin menetelmäoppiin hylätäkseen Mooseksen sanoman, jonka Elia oli välittänyt. Vuonna 742 eKr. Jesaja kohtasi Juudan pahan kuninkaan ylemmän altaan vesijohdon päässä, vanuttajan kedon luona, ja hän toi poikansa mukanaan tehdessään niin. Hänen poikansa nimi oli merkki, ja kun Juudasta tullut profeetta kohtasi kuningas Jerobeamin, hänkin antoi hänelle merkin.

Katso, minä ja lapset, jotka Herra on minulle antanut, olemme merkkeinä ja ihmeinä Israelissa Herralta Sebaotilta, joka asuu Siionin vuorella. Jesaja 8:18.

Jesajan pojan nimi ”Shearjashub” merkitsee: ”jäännös palaa”. Ne, jotka ”palaavat” ja muodostavat jäännöksen, ovat niitä, jotka odottavat Herraa viipymisen aikana.

Ja minä odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa Jaakobin huoneelta, ja minä panen toivoni häneen. Katso, minä ja lapset, jotka Herra on minulle antanut, olemme merkkeinä ja ihmeinä Israelissa Herralta Sebaotilta, joka asuu Siionin vuorella. Jesaja 8:17, 18.

Kun Jesaja on tekemisissä jumalattoman kuninkaan Aahasin kanssa vuonna 742 eKr., hän edustaa niitä, jotka ovat ”odottaneet”, sillä kaikki profeetat puhuvat viimeisistä päivistä, ja ne, jotka ”odottavat” viimeisinä päivinä, ovat niitä, jotka ovat kokeneet ensimmäisen pettymyksen. Jeremia ajatteli, että Jumala oli valehdellut ja pidättänyt sateen, ja Jesaja ajattelee, että Jumala on kätkenyt ”kasvonsa Jaakobin huoneelta”, mutta Jesaja päättää, että hän odottaa ja etsii Herraa, mikä edustaa ”viisaita” näyn viipymisen aikana. Ne, jotka todella palasivat ja erottivat kalliin halpaan sekoittuneesta, joiden tuli tulla Jumalan suun kappaleeksi, sinetöitiin, ja ovat sen tähden vastakohta niille, jotka saavat pedon merkin.

Ja monet heidän joukossaan kompastuvat, kaatuvat ja murskautuvat, joutuvat paulaan ja tulevat vangituiksi. Sido todistus kokoon, sinetöi laki opetuslasteni keskuudessa. Ja minä odotan Herraa, joka kätkee kasvonsa Jaakobin huoneelta, ja minä panen toivoni häneen. Katso, minä ja lapset, jotka Herra on minulle antanut, olemme merkkeinä ja ihmeinä Israelissa Herralta Sebaotilta, joka asuu Siionin vuorella. Ja kun he sanovat teille: Kysykää vainajahengiltä ja tietäjiltä, jotka supisevat ja mutisevat, eikö kansan pitäisi kysyä Jumaltaan? elävienkö puolesta kuolleilta? Lakiin ja todistukseen! Ellei heidän puheensa ole tämän sanan mukainen, ei heissä ole valoa. Jesaja 8:16–20.

Jatkamme tätä tutkimusta seuraavassa artikkelissa.

”Nämä eivät ole sisar Whiten sanoja, vaan Herran sanoja, ja Hänen sanansaattajansa on antanut ne minulle annettaviksi teille. Jumala kehottaa teitä lakkaamaan toimimasta Häntä vastaan. Paljon opetusta annettiin niistä miehistä, jotka väittivät olevansa kristittyjä, vaikka he ilmentävät saatanan ominaisuuksia ja vastustavat hengessä, sanassa ja teossa totuuden edistymistä ja varmasti seuraavat sitä tietä, jota Saatana heitä johtaa. Sydämensä kovuudessa he ovat ottaneet itselleen vallan, joka ei millään tavoin heille kuulu ja jota heidän ei tule käyttää. Suuri Opettaja sanoo: 'Minä kukistan, kukistan, kukistan.' Battle Creekissä ihmiset sanovat: 'Herran temppeli, Herran temppeli olemme me', mutta he käyttävät tavallista tulta. Jumalan armo ei ole pehmittänyt eikä nöyryyttänyt heidän sydäntään.” Manuscript Releases, osa 13, 222.